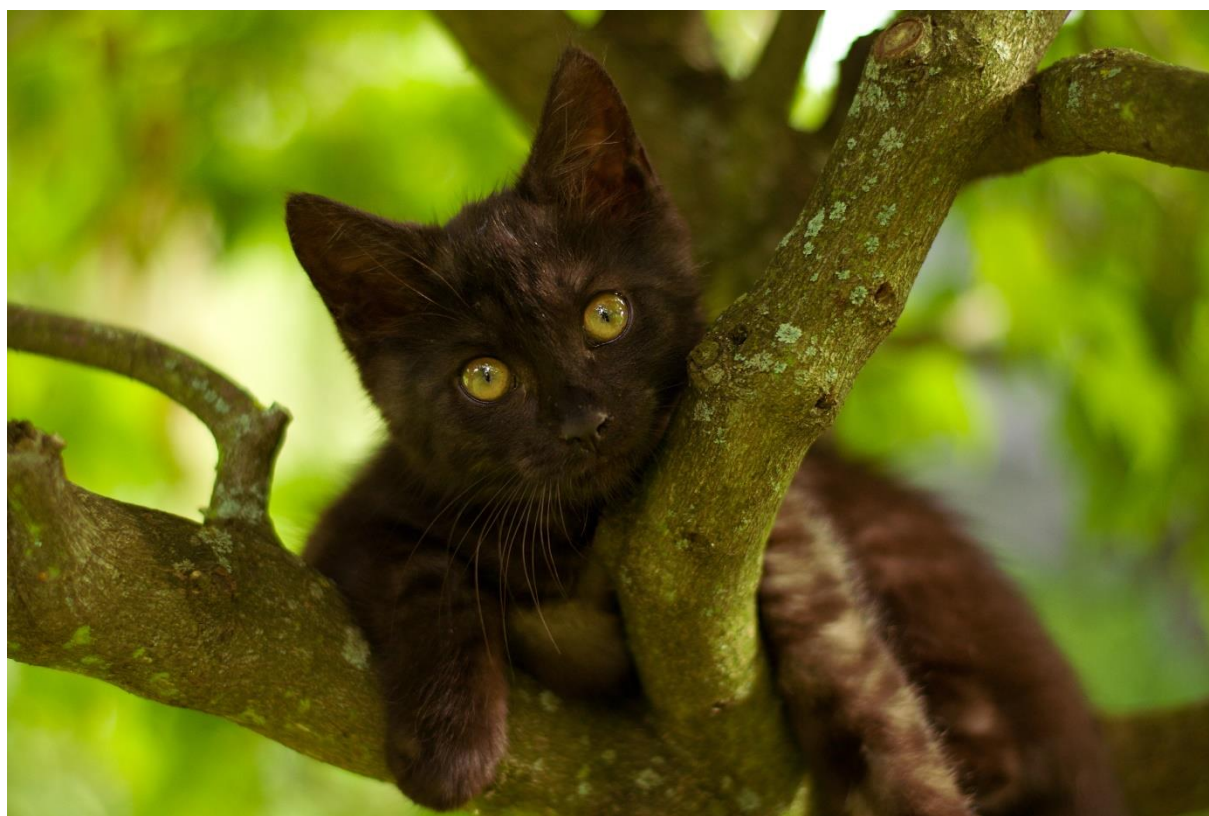

Náš domov

číslo 2/2024

Foto: Pavel Hubáč

Léto 2024

Co v tomto čísle najdete

Vážení čtenáři	3
Pozvánka na zahradní slavnost	4
Oznámení o změně lékaře	5
Krajské a senátní volby	6
Hugo, Evička a Monička	6
Nabídka fotografování	7
Poděkování za mezigenerační spolupráci ve školním roce 2023/2024	8
Na zahradě penzionu pro dědy a babičky	11
Bazální stimulace (v kostce)	12
„Psaní od srdce“ v našem domově	13
Dětské dny pro děti z družiny a mateřské školy	14
Splněné přání.....	15
Výlet na zámek Hrádek u Nechanic.....	16
XVIII. ročník Májového koulení.....	17
Elektrický vozík pro pana Josefa Bátěka	18
Koutek trénování paměti	19
Můj život v Eldénce	20
Kdo je kdo v našem domově?	27
Přehled akcí konaných v našem domově ve 2. čtvrtletí 2024.....	35
Správné řešení úkolů z Koutku trénování paměti ze stran 19.....	37
Svoje narozeniny budou slavit	38
Noví obyvatelé našeho domova	39
Odchod do jiného zařízení.....	39
Slitostí oznamujeme, že nás navždy opustili.....	40

Vážení čtenáři,

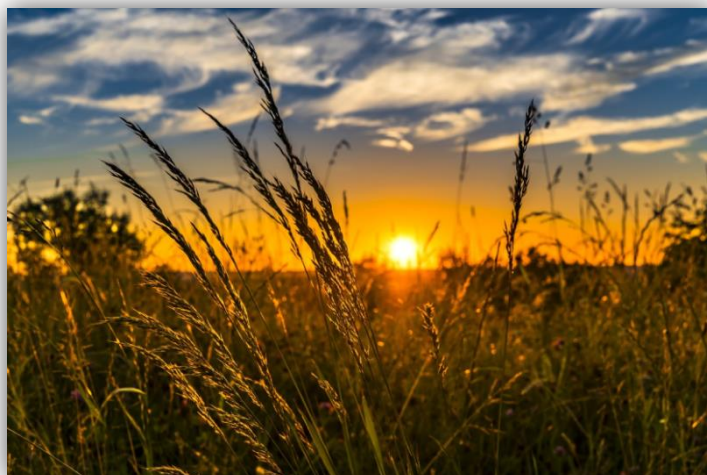
pomalu, ale jistě se nám blíží letní měsíce, čas prázdnin. Čas, na který se těší nejen děti, ale i dospěláci. Období plné výletů, rekreací, zahradního grilování, dětských táborů a různých setkání.

Život v našem domově bude přes červenec a srpen oživený novými tvářemi. V době dovolených nám pomohou studenti, se kterými se budete potkávat nejen v přímé péči, ale i na oddělení údržby.

A co nás bude čekat po letních prázdninách? Dne 7. září máme naplánovaný již druhý ročník akce Zahradní slavnost. Program ještě prozrazovat nebudu, ale určitě se můžete těšit na nejedno překvapení. Během podzimních měsíců pro Vás budeme připravovat a současně realizovat zcela novou nabídku externí služby. Na oddělení 5 bude pro všechny obyvatele domova, naše zaměstnance i ostatní návštěvníky zprovozněn obchod s kavárnou. Obchůdek bude nabízet nejen pochutiny a drobné potraviny, ale také drogistické zboží. Stávající nabídku doplníme o nový sortiment. Navíc pro Vás bude k dispozici kavárenské prostředí s obsluhou ve spojovací chodbě a také vytvoříme venkovní posezení. Obchod i kavárna bude otevřen v průběhu celého týdne. Podrobnosti Vám budou sděleny s dostatečným předstihem. Věřím, že tato služba bude velkým oživením a příležitostí potkat se s přáteli a blízkými u dobré kávy, vína, zákusku a podobně.

Vážené dámy a pánové, přeji Vám krásné slunečné dny, dny nabité zážitky a pěknými chvílemi s Vašimi blízkými a přáteli. Ať je strávíte jakkoliv, aktivně či pasivně, přeji Vám hodně odpočinku a věřím, že naberete energii do dalšího období ☺.

*S úctou Eva Kunátová Holečková
ředitelka domova*

Rodinné příslušníky, příbuzné
a známé klientů domova zveme
na setkání s rodinami aneb

ZAHRADNÍ SLAVNOST

kteřá se uskuteční **7. září 2024** od 13:00 hodin
v zahradě domova

V rámci setkání se můžete těšit na pěvecké vystoupení
souboru Heřmáněk nebo hudební vystoupení
cimbálku Kobylka z Pardubic.
Podrobnější program bude upřesněn. Občerstvení zajištěno.

Svou účast a počet návštěvníků prosím potvrďte (do 23. 8. 2024) na
tel. čísle 469 660 268 nebo 774 710 576,
popř. e-mailem na adrese socialni@dshm.cz nebo při návštěvě na recepci.

Oznámení o změně lékaře v ordinaci Všeobecného lékaře v Domově pro seniory Heřmanův Městec

Vážení obyvatelé domova, vážení rodinní příslušníci,

oznamujeme Vám, že od 4. 6. 2024 ordinuje v ambulanci Všeobecného lékaře v Domově pro seniory Heřmanův Městec praktická lékařka

MUDr. Lucie Podhrázká

Dovolte nám, abychom MUDr. Lucii Podhrázkou krátce představili.

MUDr. Lucie Podhrázká je komunikativní, empatická lékařka s bohatou desetiletou praxí na interním oddělení Chrudimské nemocnice, kam v roce 2012 nastoupila po ukončení 3. lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Praze. Od roku 2022 paní doktorka pracovala v rámci dalšího vzdělávání v ordinaci praktického lékaře MUDr. Kánského a v současné době dokončuje odborné stáže v Pardubické krajské nemocnici z důvodu přípravy na atestaci.

MUDr. Lucie Podhrázká je maminkou dvou dětí ve věku 7 a 10 let. Sama o sobě říká: „Potřeba komplexního přístupu k pacientům a také potřeba přizpůsobit práci rodině mě přivedla k práci praktické lékařky. Ve chvílích volna ráda relaxuji na zahrádce, sportuji s rodinou (cyklistika, plavání, kolečkové brusle) a podnikám výlety do přírody s karavanem.“

Ordinační hodiny MUDr. Lucie Podhrázké jsou uveřejněny na štítku v ordinaci nebo v případě potřeby můžete kontaktovat zdravotní sestru paní Zuzanu Jimenez či dotazovat se u zdravotních sester v DPS HM.

Kontakty na ambulanci praktické lékařky:

podhrazka.lucie@gmail.com

+420 469 660 260

Krajské a senátní volby

V roce 2024 se uskuteční krajské volby a volby do Senátu, a to v pátek 20. a v sobotu 21. září.

Krajské volby se konají každé čtyři roky ve všech krajích České republiky s výjimkou Prahy. Ty poslední proběhly v roce 2020. Do zastupitelstva se v závislosti na počtu obyvatel daného kraje volí 45 až 65 členů.

Pro senátní volby je ustanoveno celkem 81 obvodů, v každém z nich se volí jeden senátor. Každé dva roky se obnovuje jedna třetina senátu, změny se tedy týkají 27 obvodů v České republice. V roce 2024 je volebním obvodem i Chrudim, proto se budou moci politicky vyjádřit i obyvatelé našeho města.

Podrobnější informace o volbách naleznete včas na nástěnkách na informačním letáku.

*Bc. Kateřina Murinová
vedoucí sociálního oddělení*

Hugo, Evička a Monička

To jsou jména našich třech nových členů zvířecí rodiny, kterou v domově máme. Jsou to ovečky ouessantské a bydlí v zadní části naší zahrady. Jde o nejmenší plemeno na světě, jehož původ je na ostrově Ouessant, kde panují drsné podmínky. Jsou proto velmi nenáročné a odolné. Přijďte tyto dvě slečny a jednoho mladíka navštívit.

CHCETE SE NECHAT
VYFOTIT?

Jan Kočičák Koči

Nabízí pro naše klienty i zaměstnance
skupinové či individuální focení
(portrét, s rodinou, s fotkou z mládí...)

CENA TIŠTĚNÉ ČERNOBÍLÉ
FOTOGRAFIE

20 x 30 cm 100Kč/ks

(termín dle domluvy s panem fotografem)

Focení proběhne pouze v případě přihlášení
dostatečného počtu zájemců.

Možnost nafocení reportáže v domácím prostředí (cena 2500 Kč).

V PŘÍPADĚ ZÁJMU KONTAKTUJTE VEDOUCÍ
AKTIVIZAČNÍHO ÚSEKU

MGR. MARTINU HONKOVOU

email: martina.honkova@dshm.cz

Poděkování za mezigenerační spolupráci ve školním roce 2023/2024

Rok nám utekl jako voda a další prázdniny jsou před námi. V průběhu školního roku se to u nás dětmi jen hemžilo. Jsme pyšní, že máme tak skvělé a ochotné partnery, kteří za námi pravidelně dochází a dokážou vykouzlit úsměv na rtech nás všech.

Společně jsme si užili dílničky a kouzelná vystoupení dětí z Mateřské školy Jiráskova (včetně čtení paní Dubské dětem před spaním),

pravidelné návštěvy dětí z družiny Základní školy Heřmanův Městec v rámci narozeninových posezení a masopustu

nebo odpolední setkání s místním Skautským střediskem Leknín Heřmanův Městec (hravé odpoledne, tradiční zpívání a roznášení barborek klientům domova, opékání buřtů na zahradě).

Letos jsme nově navázali spolupráci se Speciální základní školou Heřmanův Městec (divadelní představení žáků, tvorba přání pro klienty) a Domem dětí a mládeže Heřmanův Městec (tvoření v rámci kroužku arteterapie a vystoupení tanečních kroužků u nás v domově).

Každá z těchto akcí má svůj hlubší význam a pro naše klienty jsou jako balzám na duši. Upřímnost, úsměv a snaha dětí i jejich doprovodů vlévá s každou návštěvou novou pozitivní energii do žil všech zúčastněných.

Chtěli bychom touto formou poděkovat všem našim dětským partnerům a jejich doprovodům (učitelkám mateřské školy, asistentkám, vychovatelkám základní školy, vedoucím jednotlivých kroužků) a dalším výše jmenovaným organizacím za jejich obětavost, píli a trpělivost při nacvičování a přípravě vystoupení a jiných akcí pro naše klienty. Velice si vážíme vynaloženého úsilí a těšíme se na spolupráci v následujícím školním roce.

Dětem i všem zúčastněným přejeme krásné prázdniny se spoustou nových zážitků a v září se opět sejdeme plni energie pro další společně strávené chvíle. Děkujeme ❤️.

*Mgr. Martina Honková
úsek aktivizačních činností*

Na zahradě penzionu pro dědy a babičky,
liliovník tenhle roste – není to strom maličký.
Jako zázrak rozkvétají jeho zlaté květy,
nedivte se, on je přece tulipánokvětý...

Liliovník tulipánokvětý je listnatý strom, který roste v rohu zahrady u prádelny domova (pokud směřujete na oddělení 5 od pergoly našeho domova).

Květy tohoto stromu jsou svým tvarem podobné tulipánům a během dvou až tří dnů uvadají. V letošním roce vykvetl již v květnu. Pochází ze Severní Ameriky, kde běžně roste ve volné přírodě, v Evropě se pěstuje v parcích a arboretech.

Autorkou veršů a fotografie je Jitka Řeháková.

Autorkou druhé fotografie je pracovnice domova Dagmar Davidová.

Existenci tohoto zvláštního rostlinného druhu nám připomněla

Ivana Zitová, klientka oddělení O

Bazální stimulace (v kostce)

Naši zaměstnanci se pravidelně vzdělávají, aby mohli Vám, klientům, poskytovat co nejlepší péči. Přinášíme tak jeden střípek z celé mozaiky, abyste si udělali představu.

Školení bazální stimulace se konalo 10. – 11. 6. 2024 ve společenské místnosti našeho domova. A o čem že vlastně je bazální stimulace? Tento koncept poskytuje člověku s postižením, dětem nebo klientům upoutaným na lůžko lidské vnímání a tím i komunikaci a pohybové schopnosti, které se navzájem propojují. Významnou roli zde hrají i smyslové orgány, jejichž činnost napomáhá prostřednictvím vjemů uvědomění si sebe sama a svého okolí. Bazální stimulace úzce souvisí s činností mozku. Jsou různé druhy stimulace a naše školení se věnovalo především těm základním:

- somatická,
- vestibulární,
- vibrační.

Somatická – tato stimulace podporuje vnímání těla a následně okolního světa. Umožňuje uvědomění si, jak daleko jsou vzdáleny jednotlivé části těla a jakou polohu tělo zaujímá. Je to nejčastější typ a nabízí nejvíce možností v souvislosti s aplikací prvků tohoto konceptu. Velmi důležitý v této stimulaci je iniciační dotek, na který by se určitě nemělo zapomínat.

Vestibulární – poskytuje podporu rovnovážného systému a u klienta zlepšuje orientaci v prostoru a vnímání pohybu. Vestibulární vnímání umožňuje zaznamenávat pohyby hlavy a tím informuje člověka o jeho poloze.

Vibrační – tato stimulace vede k uvědomění si tělesné hloubky těla. Jejím smyslem je posílit stabilitu klienta a jeho uvědomění si sám sebe. Vibrační stimulací je možné zlepšit i dýchání.

Sama za sebe a myslím, že i za ostatní účastníky tohoto školení můžu říci, že bazální stimulace je velkým přínosem pro nás, ale hlavně pro některé naše klienty, u kterých nové znalosti využijeme.

Toto školení se mi velice líbilo, vše jsme si sami vyzkoušeli na vlastní kůži, a ne všechno bylo příjemné. A i když se k našim klientům chováme slušně, přistupujeme k nim s respektem a úctou a svoji práci děláme, jak nejlépe umíme,

jde nějaké věci dělat i jinak, příjemněji a lépe, i když se jedná jen o „maličkosti“.

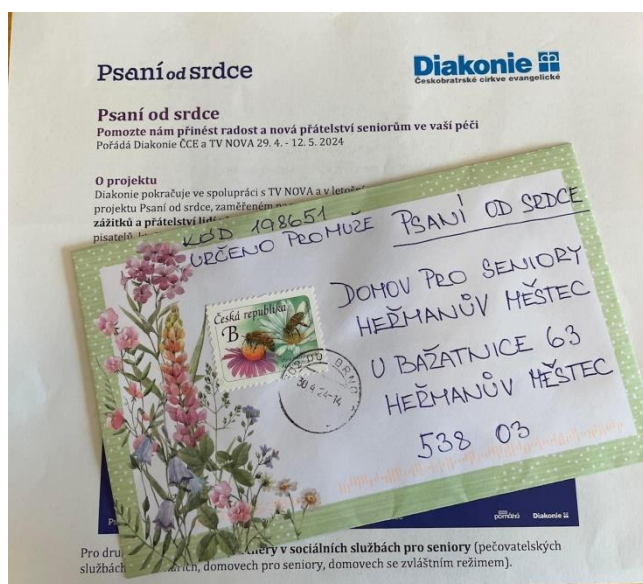
Samozřejmě, že všechno nebude hned a chce to svůj čas, abychom se v rámci oddělení všichni v tomto scelili a naladili na stejnou notu, aby vše následně mohlo fungovat, jak má. Jediným nedostatkem bylo to, že školení se mohlo zúčastnit jen málo z nás. Určitě by to chtělo, aby se postupem času proškolili všichni.

Za všechny účastnice školení Andrea Holíková oddělení 1

„Psaní od srdce“ v našem domově

V letošním roce se náš domov zapojil do projektu „Psaní od srdce“. Propojení seniorů v zařízeních sociálních služeb a veřejnosti formou klasického dopisu je krásnou myšlenkou Diakonie ČCE společně s TV NOVA. Také v našem domově zahřály u srdce hned několik klientů. Dopisy si vybírali sami klienti, ale ve většině případů bychom mohli současně říci, že také dopisy si vybraly naše klienty. Ať už se jedná o shodu v zájmech či zážitcích adresáta a odesílatele, obdržení motivace a povzbuzení v době, kdy to člověk potřebuje, nebo o pohlednici z místa, kde klientka dříve trávila dovolenou a ráda na ni vzpomíná. Někdo tomu říká osud, jiný náhoda, v každém případě to byla úžasná zkušenost pro nás pro všechny.

Děkujeme všem zúčastněným za spolupráci a budeme se těšit, že i v příštím roce přinesou další dopisy radost a pozitivní motivaci do prostředí našeho domova.

*Mgr. Martina Honková,
úsek aktivizačních činností*

Dětské dny pro děti z družiny a mateřské školy

Akce s dětmi jsou oblíbené u všech členů našeho domova - u klientů i našich kolegů. A jelikož si pro nás děti v průběhu roku chystají nejrůznější překvapení v podobě hudebních a tanečních vystoupení, dílniček, dárečků a mnoho dalšího, rozhodli jsme se spojit síly a kromě materiálních odměn za jednotlivá vystoupení zrealizovat "Dětské dny" jako poděkování za pravidelnou spolupráci v průběhu tohoto školního roku.

Společně s našimi klienty a kolegyněmi jsme připravili odměny pro děti z Mateřské školy Jiráskova a družinové děti ze Základní školy Heřmanův Městec. Zástupci z řad našich klientů a spolupracovníků se rozdělili na jednotlivá stanoviště a pak už jen zbývalo vše spustit. V rámci třech dětských dnů (6. 6. dopoledne a odpoledne a 7. 6. odpoledne) k nám zavítalo přes 200 dětí.

Zahrada ožila, naši klienti také a oběma stranám zůstaly krásné vzpomínky na vydařenou akci. A tak to má být!

Děkujeme za pomoc při přípravách i realizaci dětských dnů nejen našim klientům, ale také spolupracovníkům – týmu aktivizačních pracovníků, kolegyním ze sociálního oddělení a v neposlední řadě také pracovnícím přímé péče, které pomáhaly klientům v rámci výroby a balení odměn pro děti nebo se zapojily s klienty jako výpomoc na stanovišti.

Děti byly, jsou a budou v našem domově vždy vítány. Děkujeme a již se těšíme na další příjemné shledání v následujícím školním roce.

*Mgr. Martina Honková,
úsek aktivizačních činností*

Splněné přání

Inspirací k aktivizačním činnostem mohou být také sami klienti a jejich životní příběhy. Zrovna tak tomu bylo u paní Marie, která se v rámci rozhovoru zmínila, že miluje květiny a práci na zahrádce a současně jí schází mírná fyzická aktivita, na kterou byla dříve zvyklá. Společně jsme se domluvily na nákupu, vybraly jsme dopoledne, kdy je na náměstí v Heřmanově Městci trh a šly koupit vše potřebné. Mezi důležité věci patří nejen květiny, konvička, ale i třeba motyčka. A protože v Heřmanově Městci paní Marie bydlela i před nástupem do našeho domova, potkávala na trhu mnoho známých, a to nejen sousedy, ale i kolegy z práce. Odpolední čas byl věnován sázení květin. Zahradnice se postarala o zeminu a vyvýšený záhon, paní Marie si zasázela květiny dle svého uvážení a rádně zalila. Každý den se jde potěšit na zahradu, sem tam utrhne odkvetlý květ, zalije květiny nebo záhon okope. Myslím, že příjemně a smysluplně strávený čas na čerstvém vzduchu jí určitě prospěje a udělá radost.

Ilona Vobejdová,

úsek aktivizačních činností

Výlet na zámek Hrádek u Nechanic

Ve čtvrtek 13. 6. 2024 jsme vyjeli na výlet autobusem na Hrádek u Nechanic. Měli jsme objednanou prohlídku zámku. Kastelánova řeč byla velmi obsáhlá a zajímavá, seznámil nás s rodem Harrachů, který zámek vlastnil. Nám všem se to moc líbilo. Počasí nám také přálo. Díky sestřičkám, které o nás pečovaly, byl to moc hezký výlet.

*Jaroslava Vyčítalová
klientka oddělení 2*

XVIII. ročník Májového koulení

Sportovní aktivity pro klienty probíhají také mimo náš domov. V úterý 28. 5. 2024 jsme s radostí přijali pozvání ze sousedního Domova pro seniory v Heřmanově Městci, kde jsme se účastnili XVIII. ročníku "Májového koulení". Náš tým "Bažantů" se do každého zápasu pustil s velkým odhodláním, avšak petanque je hrou, kde vše rozhodne poslední koule, a tak i přes skvěle rozehrané zápasy jsme se nakonec umístili na konečném 9. místě. Toto klání nám však dalo něco mnohem důležitějšího... možnost opět zavítat do přátelského zámeckého prostředí, setkat se s kolegy a známými z ostatních domovů, zasmát se, společně si zasportovat a užít si nádhernou atmosféru této akce.

Mnohokrát děkujeme kolegům ze "zámku" za pozvání a skvělou organizaci a ještě jednou gratulujeme k vítězství místnímu týmu "Pávů". Příští rok se těšíme na viděnou!

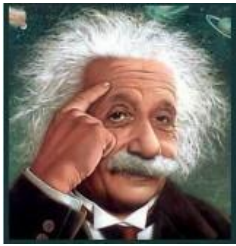
*Mgr. Martina Honková
vedoucí úsek aktivizačních činností*

Elektrický vozík pro pana Josefa Bátěka

Lucie a Tom ze spolku Tilia 2023 se rozhodli pomoci splnit přání našemu klientovi, panu Josefu Bátěkovi, který si přál mít elektrický vozík. Spolek na jaře 2024 uspořádal sbírku prostřednictvím webové stránky Donio. Zároveň o něco později přišla nabídka z Domova pro seniory Komárov, kde takový vozík měli a využití neměl. Výtěžek sbírky byl použit na servis a opravu vozíku a dne 29. května 2024 si pan Bátěk na zahradě domova pro seniory svůj nový vozík ozdobený mašlí převzal. Za pana Bátěka moc děkujeme všem, kteří se na sbírce podíleli, i Lucii a Tomovi, kteří napomohli věc dotáhnout do zdárného konce. Pan Bátěk v těchto hezkých letních dnech rád vyjíždí na elektrickém vozíku do blízkého okolí a užívá naplno možnosti svobodnějšího pohybu mimo areál domova, kterou mu vozík přinesl.

Koutek trénování paměti

Tentokrát máme pro Vás lingvistické úkoly.

1. Určete význam slov pocházejících z francouzštiny, která u nás už zdomácněla a běžně se používají.

a) foyer	f) boutique	k) couvert
b) bufet	g) apetit	l) croissant
c) bulletin	h) biscuit	m) enfant terrible
d) revue	i) boulevard	n) pommes frites
e) suflé	j) cliché	o) au pair

2. Slovníček dřívější češtiny aneb Jak byste řekli jinak následující slova.

1. befel	9. fištrón	18. vošajstlich
2. cimprlich	10. fuchtle	19. sígr
3. culifinda	11. knajpa	20. plintrám
4. dekovat se	12. móresy	21. šíbovat
5. diškrece	13. pakuj se	22. kvér
6. dištanc	14. sajrajt	23. lajntuch
7. fajšmekr	15. šizuňk	24. mantl
8. eklhaft	16. štandrlé	25. luffák
	17. vechtr	

Zdroj: <https://www.totemplzen.cz/program-na-nouzovy-stav/trenovani-pameti/ukoly-z-trenovani-pameti-zima-2021/>

*Bc. Kateřina Murinová
vedoucí sociálního
oddělení*

Správné odpovědi hledejte na straně 37.

Můj život v Eldéce

Vyrovnat se se zhoršením zdravotního stavu a soběstačnosti a s nutností být odkázaný na druhé osoby je velmi těžký proces, který jste si prožil každý z Vás, našich klientů v domově pro seniory. Přinášíme Vám příběh našeho klienta z oddělení 2, pana Miroslava Michala. Ten sepsal své prožitky z nelehkého období svého života, které předcházelo tomu, než se dostal do našeho domova. Z fáze zoufalosti a naštvání na rodinné příslušníky se dostal do etapy, kdy se i přes velká pohybová omezení snaží být co nejvíce soběstačný, má své koníčky, zájmy a sny, co chce ještě zrealizovat. Je moc hezké, že oceňuje práci všech, kteří se o seniory starají, uvědomuje si náročnost tohoto povolání a všechna její úskalí. Těšíme se na jeho další příběhy, tentokrát již z prostředí našeho domova pro seniory. ☺

Narodil jsem se v osadě Zámostí blízko městečka Zahrádka. Malebné to městečko ležící na břehu Želivky. Veškerý život toho městečka byl svázaný s řekou, která v mnoha případech určovala žití celých rodin. I mojí rodiny se tato skutečnost dotýkala. Domek, ve kterém jsem žil se svými rodiči a sourozenci, byl postaven v blízkosti potoka nazývaného Ježovák. Ten se po několika metrech vléval do řeky Želivky. Od samého útlého dětství byl jsem v kontaktu s tímto povodím a neuměl jsem si představit dne, že bych u řeky a potoka nebyl. To vše působilo na mou psychiku a zdraví. Jak léta plynula, tak i mne let přibývalo a sem tam jsem se dostával i do zdravotních potíží, ty však byly řadu let přemoženy pořádnějším zdravím, kterého jsem získal v mládí.

Přišel čas, kdy se mi naplnila léta pro odchod do důchodu. Na toto období jsem se připravoval, aby odchod z aktivního života nebyl tak nárazový.

A teď to začalo. Hanička, moje žena, se snažila mě zaměstnat trochu jiným způsobem, než jsem se já do té doby ubíral. Byla to myslivost, které jsem v plné šíři volného času propadl. To však nebylo Haničce po chuti.

„Podívej,“ říkala, „pověz mi, kolik nocí jsi byl doma? Podívej se i na toho Faustíka. I jeho to unavuje. Jak dlouho to budete dělat? Zanechá to na Vás obou následky na zdraví! Neříkej – on Faustík chce a ty ne. Máte oba zelené mozky.“ „No, ano, máš pravdu!“

„Nic jiného jsem od tebe nečekala! Podívej, kolik je ti let a chováš se jak adept. Jsem mladá, toužící po lásce manžela, pohlazení a trochu té něžnosti. Je to snad moc?“

A zase uběhl nějaký čas, léta přibývají a veškeré připomínky od Haničky ke mně a Faustíkovi nebyly brány vážně. Moje sliby, že ji mám rád a že uberu zaměření na myslivost, se vytratily a já a Faustík opět po nocích v revíru. Viděl jsem u Haničky smutné oči a v nich výčitky: „Nedodržel jsi slib, zklamal jsi mne, myslivost je pro tebe vším, i když tím trpí rodina. Vzpomeň, co jsi slíbil při naší svatbě!“ Toto již bylo na mou otrlost moc, zamyslel jsem se, jak to změnit. „Ano, omezím myslivost.“

„No né, děti, tatínek omezuje myslivost, není nemocný?!“

„Počkat, já nekončím, já se přesouvám na hory! Lovy jelenů, ty pro mě jsou od 1.1. do 16.1, i to je dobře.“

Pak to začalo. Jedna rána za druhou v naší rodině. Náš osobní přítel Faustík umírá v 15,5 letech. Bolest a smutek se usadily do naší rodiny. Netrvalo dlouho, ještě nevyschly slzy a byla tu další, a to ještě bolestivější, zemřela mi žena Hanička. Smutek, bolest a slzy neopustily náš dům. Po obřadu stojím v našem společném bytě, dívám se po pokoji, nikde nic, zůstala jen bolest.

Volám: „Děti, odcházím z Pardubic na chatu. Sem se již nevrátím.“

Zapomněl jsem, že bolesti a smutku se odchodem a útekem na chatu nezbavím. Přijely vnučky: „Dědo, kup si pejska, ten ti pomůže!“ Ano, zase jezevčíka. Spojili jsme oba život v jeden. Čas běžel, s Dandíkem jsme se věnovali myslivosti, a přesto že Hanička ani Faustík již nebyli, nový psí kamarád je částečně nahradil. Při vzpomínce na oba nějaká ta slza z oka ukápla, Dandík se ke mně přitiskl. Porozuměl mé bolesti a byl se mnou.

Aby toho neštěstí nebylo málo, přišla další rána. Ta trefila mne. Při návratu z revíru jsem uklouzl na namrzlé louži. Zranění, které jsem si způsobil, bylo vážné a při kontrole u lékaře byl vynesena rozsudek – dlouhodobá léčba v nemocnici. Na úrazovce civím do stropu. Co bude se mnou? Jsem nepohyblivý. Konec myslivosti. Co bude s Dandíkem? Kdo mu mě nahradí? Dcera Zdenička říká: „Bude u nás! Je na děti i mne zvyklý a až překoná stesk po tobě, bude u nás spokojený.“ Já ale ne!

V krátké době se před chatou objevila sanitka s oběma dcerami. „Dědo, jedeme! Budeš v nemocnici Háje u Ledče nad Sázavou. Vše ti povíme po cestě.“
Já se zeptal: „Kde je Dandík?“
Dcera odpověděla: „U mě a je spokojený.“
„Tomu moc nevěřím. Jen aby. Určitě je mu po mně smutno.“
„Neboj, děti se o něj postarají.“

Sanita opustila Pardubice a zanedlouho se objevila před budovou - dcerami nazvanou - rehabilitačního ústavu. Dojeli jsme s lehátkem, na kterém jsem ležel, až na pokoj. Na místo k posteli, na které jsem zahájil svůj pobyt. To, co jsem na prvý pohled spatřil, bylo pro mě šokující. Soused ležící vedle byl přebalován od všeho, co útroby těla ve svém nitru skrývaly.

Ošetřující personál se nezastavil. Tmělo se mi v očích. Vnímá jsem jen povely a část hovoru ošetřujících sestřiček. „Dědo, na bok, na druhý bok, na záda. Dědo, jste mokrý, dědo, jste pokaděný.“

Děs a hrůza mne přepadaly. Padal jsem morálně na dno. To jsem ale nevěděl, co mě ještě čeká. Obrátil jsem se na dcery o pomoc. Ty tam již nebyly. Raději se vrátily domů. No a mě nechaly napospas mému myšlení.

Jedna sestřička vydala směrem ke mně povel: „Tak svléknout a převléci do našeho.“

„Sestřičko, já mám problém s pohybem.“

„No, svléknout se snad dokážete!“

Různým způsobem se mi povedlo se vysvléci. Horší to bylo s oblékáním. Po tomto úkolu mne položili na lůžko.

Byla mi podána informace: „Nad hlavou máte zvonek, kterým nás přivoláte. Ale to jen v krajním případě. Jak vidíte, pacientů tu máme dost.“

Při odchodu ode mě jsem zaslechl, jak sestřička druhé povídá: „Ten je tak vyděšen, strach a stud mu zabrání k opakování činu předcházejícímu.“

Zařekl jsem se, to se nesmí opakovat. Jinak se z toho zblázním. Unaven a celý koncentrován jsem při probuzení zjistil, že nynější výkon vnitřností byl silnější než předcházející. I záda se mi podařilo natřít. To již byl konec. Při příchodu sester nebylo pro mne místo, kam bych se schoval.

„Tak dědo, ukažte Vaše nadělení. No, pěkné!“

V partě sestřiček byla jedna, jak jsem ji pojmenoval „andílek v bílém s černými vlásky“, usmála se, pohládila: „To nic, to se stává. Uvidíte, že si zvyknete. Jen to nevzdávat!“ To byl balzám na duši. Já myšlením na dně a tu taková podpora od andílka, který mě převlékal. I když se již příděl mých sekrecí neopakoval, přesto u mne zůstalo to duševní i fyzické ponížení, ke kterému jsem si pomohl sám.

A zas se převalil další den. Hledám, jak jsem se do tohoto ústavu dostal. A ejhle, sedím na posteli, lekuji po pokoji a utkvěl mi pohled na přikrývce. Na ní bylo logo – LDN – co to je? To je přeci zařízení pro staré lidi před ukončením života. Přeci v takovémto zařízení zemřela moje matka. Chvíli jsem lapal po dechu. To snad není možné. A takto se mnou jednaly moje děti. Co chtěly, to měly, kde bylo potřeba, tam jsme s Haničkou pomohli, a oni se mi takto odvděčily. Pohodili mě tu jako starého prašivého psa. Slzy mi vhrkly do očí. Nebyl jsem schopen rozumného uvažování. Zavolám jim, co to se mnou udělaly. V rozčilení jsem nemohl nalézt mobil. Vše se mi v hlavě pletlo, brečel jsem, jak malé děčko. Sedím v bolesti, civím na stolek a na něm mobil. Volám dceru Zdeničku a hned úvodem sprcha – bolest vysypána na její hlavu:

„Pohodila jsi mne tu jak prašivého psa. Již nepotřebného, spíše obtěžujícího. Takto jsi mne ohodnotila.“ Na více jsem se nezmohl. Volám dceru Mirečku, na tu mi již nezbylo tolik síly jak u Zdeničky. Přesto oběma recituji úryvek z básně Dědova mísa: „Synek se ptá: „Otče, co to děláš?“ „Ale, dědovi se třesou ruce a nádobí je všechno rozbito. Nato synek: „Nauč mne to. Až se tobě bude třásti ruka, synek koryto ti udělá.““

Andílek v bílém, její pohled na mne byl šokující. No, teď to přijde

- nepřišlo, andílek se pousmál a pravil: „To nic, to se spraví!“ a pohládila mě po hlavě. Zařadila se do skupinky asanačních pracovníků a v krátké době bylo všechno v pořádku.

„Tak, dědouši, až přijdeme podruhé, tak to bude určitě už v pořádku.“ Říkám si, to by byla hanba, ten andílek mi věří, nemohu ho zklamat.

Pomalou jsem si zvykal. Toto není ústav jen na doprovod dámy s kosou, ale opravdu na pomoc poúrazovým pacientům. Budu muset opravit moje odsouzení dcer. Omluva ode mne je asi málo.

A tak pomalu jsem si zvykal na soužití se sestřičkami, které byly skvělé. Byly mnou pojmenovány na andílky v bílém se svatozáří u srdíčka. Mohu říci, že i to moje chatrné zdraví se začalo měnit k dobru.

Čas ubíhal, našel jsem mezi ošetřujícími kamarádské vztahy. V duši jsem si děkoval, že dcery našly tolik odvahy a utajením loga mne tu umístily. Ale to bych nebyl já.

Ted' padla další rána. Ta měla ukázat, co vydržím.

Padla otázka – „Kdo se nemá kam vrátit po doléčení?“ Já se hlásím, že mám rodinu, která se o mě postará. Ti, co neměli, se na mě podívali, jak na exota. Záviděli mi. Večer mi volá vnučka Eliška: „Dědo, garsonka pro tebe je připravená, jak ji chceš vybavit?“ „Eliško, stačí mi postel a záchod, jako tady. Radost mne polila. Byl jsem hrdý, že Hanička vychovala takovéto děti. Netrvalo to však ani půl hodiny, když volá dcera Zdenička: „Táto, budeš muset být v LDN tak dlouho, dokud pro tebe nenajdeme ubytování.“ Nezmohl jsem se na slovo, zírám do stropu, lapám po dechu, ruce se mi chvějí, zabořilo mne u srdce. Tlak se uvolnil vypuknutím usilovného pláče, za co mne osud tak trestá?

Volám dceři Mirečce, co se mi stalo. „Táto, nechceš tu být? Já se o tebe postarám. Zavolala do ústavu, ať se na mne podívají. Podpora andílků přišla hned. No, zprvu nebyla tak úspěšná. Aspoň zastavily pláč. Střídalily se u mne, jak jim to čas dovolil. Scénář, nad kterým jsem přemýšlel, byl takový, jak budu trestat křivdy rodinou na mne spáchané. U postele se zastavil jeden z andělíčků. „O čem náš dědoušek tak usilovně přemýšlí? Kde je jeho úsměv?“ Pověděl jsem, co se mi stalo a co chci udělat. „Nedělej to. Porad' se s Mirkou, o které říkáš, že je k tobě hodná, a uvidíš, že z jiného pohledu to je trochu jinak. Chvíli mne ta zatvrzelost a naštvání drželo. Když jsem dostal informace z obou stran, uvědomil jsem si, jak bych Zdeničce ublížil. No, tak jsem se vrátil na pevnou zem bez vzteku.

A tak jsem se vyrovnal jak s příchodem, tak organizací tohoto ústavního zařízení. Sprátně jsem se s ošetřujícím personálem. Každé moje přání mi bylo splněno. Podotýkám, že těch přání či požadavků bylo od dalších pacientů ne málo.

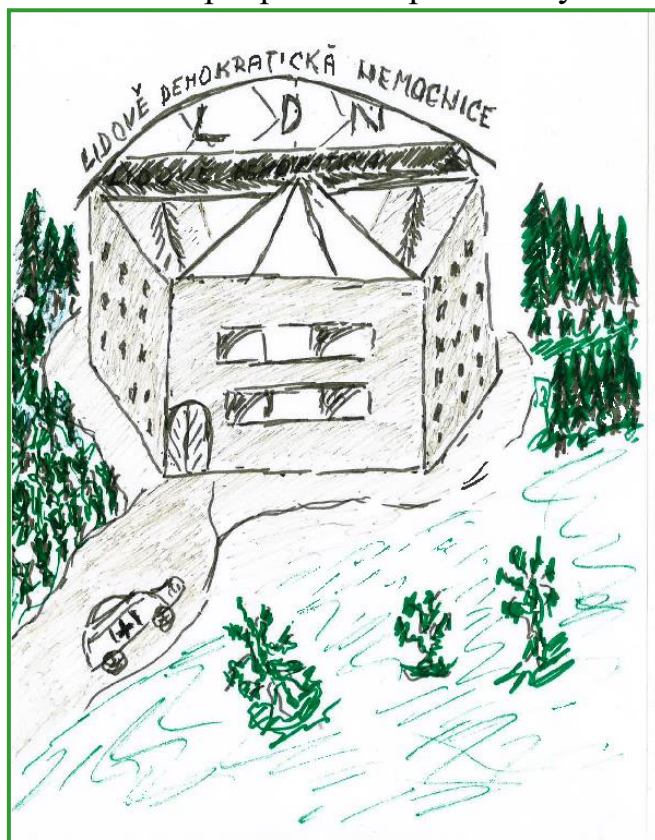
Škoda, že veřejnost o této mravenčí práci sestřiček nic neví. Zkuste posoudit vaši práci doma s novorozencem 5 kg a stejné ošetření dospělého pacienta starého přes 90 let. Den co den přebalovat a stále v těch výkalech – to jde o zdraví. Ono u pacientů se opakuje znečištění i několikrát za den.

Sám jsem to zkusil na sobě. Tolerujme jim proto zamračení, postrádání úsměvu i vyhoření v práci. Jsou to též lidé.

Závěrem této povídky bych chtěl poděkovat všem sestřičkám, mnou nazvaných andílci v bílém. To nejsou pouze andílci, to jsou zachránci života starších lidí odkázaných na dobrou vůli jiných. A tu jsou sestřičky - drahokamy lidskosti - které bez odporu se otáčejí kolem pacientů mající jasný cíl - pomoci. Po dobu mého pobytu v tomto ústavu jsem neviděl jedinou sestru, že by šla pomalu, vše v poklusu. O čem to značí? Pomoci pacientům co nejdříve.

Nevím, zda majitelé tohoto zařízení či samotné ministerstvo přemýšlí, co by se stalo, kdyby tyto sestřičky, ať z jakýchkoli příčin, ukončily práci. Výrazy některých bezduchých pracovníků tvrdí, kam by šly. Tento region je chudý na práci, tak jsou rády, že je zaměstnáme. Třeba ano, ale co se stane, když andílci pracovní vyhoří. Tvrzení, že jsou tu cizinci jiných národností, kteří tuto práci zastanou - lichá to zmínka. Tito se pohybují v luxusních autech, nakupují ve značkových prodejnách a 5000 Kč příspěvku od státu jim stačí pro večerní povyražení. Nebylo by lepší tento příspěvek dát našim andílkům? Oni přeci zachraňují nebo prodlužují životy starým lidem bez ohledu na svoje soukromí. Bez jejich pomoci by se nám starým těžko žilo. Tím, že nemocnice se zbavily pooperačního doléčení a to přenesla na tyto ústavy, zvýšila možná počet operací, ale co další doléčení, rehabilitace? Vždyť tato zařízení nemají potřebné vybavení, aby v léčení zdárně pokračovala. Je to, jak bývalo – bohatí vše, chudí nic. Myslím, že kdyby ti naši zvolení zástupci přestali v poslaneckých lavicích luštit křížovky a čas od času navštívili tato zařízení, uviděli by, jakou to zmršenu odsouhlasili. Když slyším pana Fialu, který hlásí solidaritu se státy válkou postiženými – musíme jim pomoci! Ano, ale tehdy když, mám zajištěné vlastní lidi, pak prosím, ale ne na jejich úkor! Budování nemocnic v zemích s nestabilním zřízením. A co naše vybavení? Solidárnost má své meze!

Abych já nebyl stejný, navrhl bych zařízení k mytí pacientů, kteří často hnědě malují na bílé povlaky, takový buben na kolečkách. Pacient by byl z postele strčen dovnitř a trysky vody by ho umyly. Je tu však

riziko, že by některý to nepřežil. No, ale když ministerstvo zemědělství schvaluje jednu hovadinu za druhou, proč by se mělo ministerstvo zdravotnictví lišit. Ale to jen na odlehčení vážné situace.

Tak ještě jednou, andílci v bílém, zastoupení Radkou, Blankou, Petrou, Kateřinou a ostatními, více jmen si nepamatuji, Vám všem bez rozdílu děkuji!

Další skupinou, která v nemalé míře napomáhá k uzdravení pacientů, jsou dva chlapci, mnou nazvaní Fryštejští. Ti dva chlapci nechybí nikde tam, kde je jejich síla žádoucí. Přemísťují pacienty tam, kde síla andílků proti břemenu je nedostatečná. Tak chlapci děkuji!

Další skupina, co do počtu pracovníků malá, avšak velmi důležitá, jsou andílci v modrém – rehabilitační. To je ta konečná práce, do jaké míry se jim podaří pacienta vrátit do života v jaké kondici. Mne se ujmula k rehabilitaci sestřička skromná, samoživitelka s děťátkem a při mé proceduře mi vyprávěla o svém životě s úmyslem i mě otevřít, čímž mě navodila k novému životu. Jak říkala - nic není konečný, je třeba chtít! To se jí povedlo. Tak i této sestřičce chci poděkovat, je to málo pro toto děvčátko, mnou tak nazvané.

Nakonec děkování chci poděkovat technickému personálu, včetně doktorů, bez něhož by nemohla skupina zdravotníků pracovat.

Tak ještě jednou velké poděkování všem od pacienta Michala.

Kdo je kdo v našem domově?

V květnu 2024 jsme se rozloučily s naší dlouholetou pracovnící, mzdovou účetní, paní **Janou Merunkovou**, která v našem domově pracovala 34 let.

Paní Merunkové přejeme pevné zdraví, a aby si zdárně užívala důchodového odpočinku v rodinném kruhu. Kromě hlídání vnoučat má v plánu se svým mužem procestovat další zajímavá místa naší země, ale i zahraničí s karavanem, což i doteď bylo jejím velkým koníčkem. Přejeme jí tedy mnoho krásných cestovatelských zážitků.

V následujícím rozhovoru Vás seznámíme s naší novou personalistkou a mzdovou účetní, paní **Lucií Jiřenovou** (46 let, Načešice).

Jak dlouho a v jaké funkci v DPS pracuješ?

„Jsem tu teprve krátce, od 1. května 2024. Pracuji na pozici personalistky a mzdové účetní.“

Jaké byly Tvoje předchozí pracovní zkušenosti?

„Pracovala jsem v menší firmě, kde jsem měla na starosti účetnictví a administrativu. Předtím jsem působila jako bankovní poradce na pobočce České spořitelny v Heřmanově Městci.“

Jak ses u nás adaptovala, jak se ti zde líbí?

„Líbí se mi tu, všichni jsou tu velmi vstřícní a přátelští. Jsem moc ráda, že mě zaměstnanci i klienti vzali mezi sebe.“

Máš nějaké pracovní plány či cíle?

„Na své pozici jsem vystřídala paní Janu Merunkovou, která svou práci zvládala bezchybně a zkušeně. Jsem ráda, že mě zaučila a seznámila s chodem domova. Svou práci chci navázat na její a dělat ji ke spokojenosti všech. Jako první cíl jsem si vytýčila to, že se budu snažit všechny zaměstnance si co nejdříve zapamatovat. Mám totiž „syndrom účetních“ – pamatuji si spíš čísla než jména, takže zapamatovat si data narození zaměstnanců je pro mě mnohem snazší než

zapamatovat si jejich jména. Díky tomu, že jsem místní a s některými se znám, mám, doufám, nakročeno ke zdárnému splnění svého cíle.“

Co Tě baví ve volném čase? Čím si takzvaně dobíjíš baterky?

„Ve volném čase se věnuji tanci, jsem členkou heřmanoměstecké Oldies taneční skupiny Téčko. Baterky mi kromě tance dobije lehká turistika, lyžování, ale i opalovačka u moře, posezení s přáteli u dobrého jídla a sklenky vína nebo zábavná i napínavá kniha. Hodně času trávím s rodinou. S manželem máme tři děti, takže nuda u nás rozhodně není.“

Co bys přála (vzkázala) našim klientům?

„Aby se v našem domově cítili jako doma. Zní to jako klišé, ale chápu, že ne pro každého je to jednoduché.“

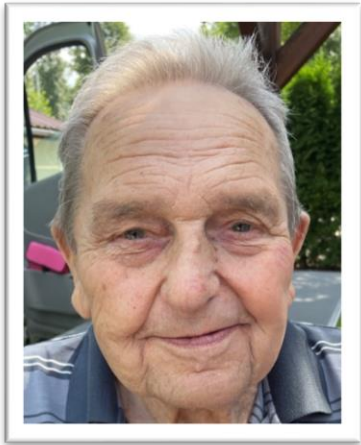
Co bys přála (vzkázala) našim zaměstnancům?

„Blíží se léto a doba dovolených. Chtěla bych všem popřát, aby si tu svou dovolenou užili ve zdraví, podle svých představ a plánů.“

Máš nějaké přání, co bys chtěla, aby se Ti splnilo?

„Mám spoustu přání, hlavně těch nehmotných. Počínaje zdravím celé rodiny, přes přání splněných snů našich dětí až po má cestovatelská přání. Nikdy jsem nebyla v Paříži, to je můj velký sen.“

Děkuji za rozhovor.

Při rozhovoru s *panem Vladimírem Beranem* (90 let, pochází z Klešic) jsem si uvědomila, jak dříve lidé hodně manuálně pracovali a co všechno museli zvládnout. Zároveň bylo pro mě zajímavé dozvědět se něco více o tanci Česká beseda, o kterém občas od seniorské generace slychávám, že byl ve své době velmi populární.

Kde jste se narodil a kde jste žil?

„Můj otec se narodil v roce 1897. Pocházel z Klešic, kde jeho předchůdci žili už kolik generací. Všichni dělali na panství kolem rybníků, měli domek na hrázi a moji prarodiče si ho v roce 1911 přestavěli. Když se v roce 1925 rozpouštěly tzv. hraběcí parcely, můj otec dostal pozemek u silnice, kde postavili domek. V roce 1926 se narodil můj nejstarší bratr, v roce 1930 se narodil můj druhý bratr, který bohužel zemřel po zápalu mozkových blan. A v roce 1934 začala moje existence. Rodiče měli malé hospodářství – dostali nějaké dobytčí, měli jednu krávu. Naproti našemu domu v Klešicích stál dům, kde bydleli zaměstnanci dvora se svými rodinami, bylo jich tam asi osm nebo deset těch rodin. Tudiž tam bylo asi takových šestnáct dětí, se kterými jsme blbli, byli to naši nejlepší kamarádi.“

Jak se Vám žilo v době války a po ní?

„Za války dělal můj otec zapisovatele a místostarostu, uměl německy, což ani starosta neuměl, musel se účastnit různých vyšetřování, byl v Pardubicích překladatelem a přijel z toho kolikrát dost zničený, co viděl. Otec sepsal kroniku, uměl moc krásně psát.“

„Stála se fronta na mouku u Hamplova mlýna, kde byla pekárna. Pak přišlo echo, že jedou Němci, tak se to rozprchlo, ale chleba jsme tak měli nějak vždycky. Různě jsme si jídlo vyměňovali i mezi sebou - když třeba já měl chleba se sádlem, on švestkový povidla a tak. Byly rekvizice, což byly prohlídky Němců - drobní zemědělci, co měli krávu a koníka, museli odevzdat nějaké množství vajec. Maminka třeba poschovávala i slepice, aby nemusela odevzdávat tolik vajec.“

„Maminky bratr měl v Klešicích hospodu, která stála na místě původně panské hospůdky, jež vyhořela. On ji s pomocí lidu poměrně brzy novou postavil a v roce 1941 otevřel. Bylo v ní krásné jeviště s nádhernou oponou, na tehdejší

dobu s moderní elektrizací. Před hospodou se na hromadě dříví setkávala mládež a plánovalo se. Holky, kterým bylo tehdy osmnáct až dvacet let, plánovaly, že se bude hrát divadlo. A já, jak jsem tam už jako osmiletý až desíletý chodil ke strýcovi pomáhat, tak jsem tam tu mládež obsluhoval a roznášel pivo, tenkrát se točilo čtyřstupňové. Motal jsem se často okolo a poslouchal všechno, aby mi nic neuteklo. Oni sehnali pana profesora Jelínka z Pardubic, který přijel a odzkoušel si ta děvčata, co by mohla zpívat, a doporučil, jak ty panty otvírat (pozn. red. jak zpívat) a co by se měly naučit. V té době nic jiného z dění nebylo, protože bylo stanné právo, lidi se nesměli oficiálně scházet.“

„Děvčata se skutečně naučila docela zpívat a dávala se dokupy operetka. Pan profesor si pak nechal přivést i klavír. Byl to prima chlap. Měl dřevěnou nohu a jezdil k nám ze Svojsic na kole. Jednou si mě pan profesor všimnul a říká: „Co ty tady pořád vočumuješ?“ Vyzkoušel mě a říkal: „No, kapičku ti to uniká, ale mohl bys trochu zpívat. A prsty máš drobný, tak na housličky hrát můžeš.“ Já už v té době chodil hrát na housličky. Nemohla mi ujít žádná zkouška. Operetka se dala dokupy a moc se to líbilo. Můj otec dělal pomocného režiséra. Já všechno okoukával – jak zpívat a nebát se, jak se pohybovat na jevišti, umět se uklonit a tak dále. Byl jsem pak ve škole chytrý, jak rádio. A potom na konci války, asi v roce 1945, se dávala dohromady Lucerna, která je poměrně náročná na slušné herecké výkony. Měl jsem tam roli. Samozřejmě, že jsem tam hrál jen takovou cmrndu, hrál jsem starostu a měl jsem tam asi dvě věty, ale několikrát jsem se ukázal na scéně. To byla moje první a poslední role na divadle. Pak už přišel rok 1945 a mládež se rozešla, odjelo to do pohraničí. Rád na tato dětská léta vzpomínám, užíval jsem si to.“

Bavil Vás ale i tanec.

„To je pravda. To mi bylo takových patnáct. Věděli jsme, že se hraje a zpívá Česká beseda. Já už jsem chodil i po muzikách, kam jsme jezdili na kolech, protože každý musel mít kolo, to byla podmínka. Chtěli jsme taky něco dělat, tak jsme to tancování s takovou starší holkou dali dohromady. Začali jsme se scházet a shánět písničky České besedy.“

Co byla vlastně Česká beseda?

„Každá písnička měla svůj kuplítek. To je taková de facto divadelní nebo taneční ukázka. Začínalo to: "Páni, dámy beseda začíná, páni, dámy beseda je." Bylo to takové pásmo písní. Já jsem měl nejlépe nacvičený motiv Sedláka – zpívali ho všichni, ale ten můj hlas tam v tom dobře vyzníval. Na konci jsem měl při tanci vyzvednout jednu tanečnici nad hlavu a jednou jsem jí neuzdvihl. Do týdne jsem pak onemocněl tetanem, to mi bylo osmnáct. Bylo to se mnou dost špatný. Penicilin teprve začínal a u nás se ještě nevyráběl ani nebyl. Zachránil mi život pardubický pan primář Řehoř, tenkrát žádal někde na UNRU, kde měli dodávky z Ameriky. Oni mu nějakou dávku pro mě povolili a ten penicilin mně zachránil, tenkrát se na mně chodili dívat, jak na pokusného králíka.“

S manželkou jste se seznámil také u muziky?

„Je to tak. Šel jsem prvně k muzice s bráchou do Načešic - na Poslední leč - 26. prosince. A tam jsem Vám potkal holku, měla takový zvláštní oči. A já už měl odvahu a zazpíval jí nějaký tehdejší šlágr (Kristýnku nebo Cestáře) a od té doby jsme se znali. Brali jsme se na Vánoce v roce 1957.“

Jak se vyvíjel Váš život dál, jaká byla Vaše profese?

„Tatínek po válce dělal předsedu národního výboru v Klešicích. Probíhala parcelace pozemků, drobní zemědělci dostali každý, o kolik si zažádal. Otec taky dostal nějaké hektary. Hospodařilo se, lidi si toho vážili, panská pole byla kvalitní a nebyla zanedbaná. V roce 1948, kdy Gottwald vyhlásil komunistickou stranu, musel otec jako předseda skončit, protože nebyl komunista. Začala se zakládat JZD.“

„Já jsem v roce 1948 skončil základní školu a nastoupil na dvouletou nástavbu - Lidovou školu zemědělskou zde v Heřmanově Městci (stála v místě, kde je dnešní speciální škola), což byla taková středoškolská nástavba, kdy dopoledne jsme měli účetnictví a odpoledne nás jezdili učit učitelé z chrudimské zemědělské školy. Po této škole jsem nastoupil do traktorové stanice ve Slatiňanech. Ta byla

založena jako nový závod v době, když se od malých zemědělců vybírali jejich stroje, aby nemohli hospodařit a byli nuceni jít ke družstvu. My jsme ty stroje rozebírali a šlo to všechno do šrotu. Pomáhal jsem tam také jako pomocný agronom.“

„V Klešicích se ustanovilo JZD a představenstvo se usneslo, že já půjdu zpátky pomáhat do JZD, ještě i s mým bratrem. Jenže jsme přišli do JZD a tam byl vlastně prázdný stůl, nikdo se neuměl ničeho chytit. Nějak jsme začali, dostali jsme jeden traktor -25 koňských sil. Soukromníkům zůstalo každému 50 arů záhumenku, zůstali jim jen hrabičky a motyčka. S družstevním traktorem ve volném čase jsem jim pomáhal ta políčka obdělávat.“

„Naše JZD se spojilo s JZD Rozhovice, pak nás sebral Státní statek Heřmanův Městec a Chrudim. U nás byl pan Křivský, který pěstoval okrasné stromy a květiny. Zahrnuli nás proto později pod Sempru. Tam jsem jezdil s cisternou a mým hlavním povoláním bylo dovážet postřiky a tekutá hnojiva a krmiva. Musel jsem se naučit rozeznávat různé jedy a spolupracoval s agronomy, kteří kreslili do map, kde se má co a čím stříkat. Míchal jsem to a připravoval do cisteren. Jezdil jsem taky s kombajny, protože Sempra měla pod sebou polnosti. Pracoval jsem tam až do důchodu.“

Co jste rád dělal ve volném čase?

„Manželka měla v Klešicích hospodu. Když jsem přišel z práce, šel jsem obsluhovat do hospody, protože manželka se musela zase postarat o děti a domácnost. Po odchodu do důchodu jsem začal doma hospodařit. Staral jsem se o dvě telata a krmil jsem bejčky a prase.“

„Taky jsme pořád jen nepracovali. Pokud jsme měli trochu čas, jeli jsme na výlet, vzali jsme auto, a jeli jsme se někam podívat. Děti byly s námi v Maďarsku, Rumunsku, Bulharsku, Rusku. Nakonec jsme zjistili, že z celé Evropy je to nejlepší tady kousek u Přelouče u Labe a že moře může jít k šípku. Byla tam teplá voda a děti si to užily taky.“

Na co jste v životě hrdý?

„Myslím, že jsem toho zvládnul hodně. Několikrát jsem budoval dům. Rodiče si část chaloupky nechali a já jsem přestavěl z chlíva tři místnosti. Můj největší majstrštyk nastal potom. Vymyslel a naplánoval jsem přístavbu domu, nasháněl jsem si všechnen potřebný materiál, zařídil jsem si všechno a sehnal lidi. V pátek jsme sundali střechu, rozdělali vazbu, přendali na valníky, odvezli a vyrovnali všecko. Připravili beton, zedníci udělali věnec a dali do něho železo a tak dále. V pátek se začalo, trvalo to asi osm dní a hrubá stavba byla hotová.“

„Na vojně jsem nastoupil k tankistům do Žatce. Přihlásil jsem se do automobilového kurzu, který probíhal v Terezíně, rozšířil si řidičák a složil zkoušky na automobilovou pojízdnou dílnu. Vyhnul jsem se tak tankům a dělal kolem automobilů, projel jsem kvůli tomu kus republiky i Slovensko.“

„V důchodu jsem si pak postavil svůj traktor. Koupil jsem ve starém železe kus traktoru, dělal jsem na tom asi šest let, postupně jsem sháněl součástky a dával to dokupy, byl to starý německý traktor.“

„S manželkou jsme všechno zvládli. Dluhy nám nezůstaly, ještě dostali peníze i vnoučata. Člověk měl pořád nějaké plány, kde co udělat. Hlavně i v té práci, vždyť já jsem dělal vždycky ty nové věci, měl jsem ty nejnovější mašiny. Vzpomínám, když jsme dostali první kombajn, co to bylo za krám, to dělalo všechno, jen to nebylo na sekání.“

„Za svůj život jsem vděčný taky manželce – a to doslova. Jednou, když jsme stavěli, přilítl jsem domů, chytl jsem za míchačku a projel mnou proud, až to se mnou seklo. Manželka to naštěstí zpozorovala a vypla to, takže mě pak ještě rozdejchali. Já jsem naopak zachránil život manželce před několika

lety, kdy ji ranila mrtvice. Poměrně rychle jsem to v tu chvíli diagnostikoval a volal jí záchranku, aby se jí brzo dostalo pomoci. Byli jsme si navzájem oporou. Manželka to se mnou neměla chvílemi jednoduché – musela toho hodně zvládnout. Když chodili řemeslníci, nahlásil jsem jí vždycky počet lidí a ona musela pro ně navařit, všechno obstarat.“

„S muzikou jsem to daleko nedotáhnul, ale jsem rád za syna, že ten se naučil na různé hudební nástroje. Já kromě housliček hrál ještě na harmoniku. Syn na ni hrál pak taky a dostal se ještě k dalším různorodým a dražším nástrojům. A hudbou se baví dodnes.“ (pozn. red. syn má hudební kapelu MTO Klešice).

Je něco, co byste ve svém životě změnil?

„Nenaučil jsem se tak hezky psát, jako můj tatínek, to mě dodnes mrzí.“

Jak jste spokojený v našem domově pro seniory?

„Jsme zde s manželkou spokojení, nemáme žádných námitek.“

Co byste popřál nebo vzkázal ostatním klientům?

„Aby byli spokojení alespoň jako my, protože když chceš psa bít, klacek si vždycky najdeš. Že se dá žít hůř a za horších podmínek, to kdo nezažil, ani nevěří. Víím, co jsem zkusil před třemi roky na LDN. Byl jsem tam přikurtovaný a nemohl se nikoho dovolat.“

Co byste popřál nebo vzkázal zaměstnancům?

„Že jim moc děkuji, že jsou moc šikovní. Všechny – jak pečovatelky, tak i ty holky, co pořádají venku různé akce. Všecky Vás moc za to obdivuji - Vaši práci, Vaši píli, moc Vám za to děkuju, že to děláte srdcem.“

Máte nějaké přání, co byste chtěl, aby se Vám ještě splnilo?

„Ale nic zvláštního - abychom byli všichni v rodině zdraví a byli jsme v pohodě. Zažili jsme různé kruté události v rodině (smrt snachy), my jsme s manželkou měli v posledních letech taky zdravotně namále, tak ať se ještě chvíli držíme.“

Děkuji za rozhovor.

Přehled akcí konaných v našem domově ve 2. čtvrtletí 2024

Duben

3. 4. 2024	Filmový kvíz – p. Nevečeřal
5. 4. 2024	Hudebně taneční vystoupení Aire de La Plata
8. 4. 2024	Canisterapie
8. 4. 2024	Narozeninové posezení – za měsíc únor a březen
10. 4. 2024	Heřmanoměstecké setkání - promítání p. Volejník
11. 4. 2024	Hudební vystoupení - p. Vízner – písně Waldemara Matušky
15. 4. 2024	Cestovatelská přednáška - Albánie - tak trochu jiná Evropa
16. 4. 2024	Keramické dopoledne – MŠ Jiráskova
18. 4. 2024	Pěvecký sbor Heřmáněk
19. 4. 2024	Canisterapie
19. 4. 2024	Prodej textilu
22. 4. 2024	Kavárna
23. 4. 2024	Výroba mýdel
24. 4. 2024	Přednáška - Posvátná místa v našem okolí
25. 4. 2024	Canisterapie
29. 4. 2024	Opékání buřtů

Květen

7. 5. 2024	Cestovatelská přednáška p. Nevečeřal - Madeira
12. 5. 2024	Vystoupení ke Dni matek - MTO p. Beran Klešice
13. 5. 2024	Den matek – MŠ Jiráskova
16. 5. 2024	Canisterapie
16. 5. 2024	Kdo si hraje, nezlobí - Charita
20. 5. 2024	Zpěvačka Monika Mašková - Písničky z pohádek, operetka...
21. 5. 2024	Taneční vystoupení dětí z DDM
22. 5. 2024	Přednáška - Východní Čechy neznámé
24. 5. 2024	Canisterapie
28. 5. 2024	Májové koulení

Červen

3. - 5. 6. 2024	Burza oblečení
4. 6. 2024	Narozeninové posezení - DUO Šálkovi - za měsíc duben
6. 6. 2024	Den dětí - MŠ Jiráskova
6. 6. 2024	Den dětí - družina ZŠ
7. 6. 2024	Den dětí - družina ZŠ
10. 6. 2024	Narozeninové posezení - za měsíc květen
11. 6. 2024	Canisterapie
13. 6. 2024	Výlet - Hrádek u Nechanic
18. 6. 2024	Canisterapie
19. 6. 2024	Opékání buřtů se skauty
24. 6. 2024	Mobilní zvěřinec
25. 6. 2024	Canisterapie

Správné řešení úkolů z Koučky trénování paměti ze strany 19

Řešení:

1. Význam slov z francouzštiny:

- a) předzáhlí, b) místo pro podávání občerstvení, c) zpravodaj, d) přehlídka, e) pěna, f) prodejna oděvů, g) chut' k jídlu, h) sušenka, i) širší ulice, j) klišé (otřepaná fráze), k) příloha k jídlu na dochucení pokrmu, l) rohlík, m) zlobivé dítě, n) bramborové hranolky, o) dívka na hlídání dětí

2. Slovníček dřívější češtiny:

1. rozkaz, příkaz, povel; 2. příliš jemný, choulostivý, rozmazlený, upejparvý, nedůtklivý; 3. černá káva z náhražky (špatná káva), 4. klidit se, skrytě, nenápadně se vzdalovat; 5. spropitné; 6. vzdálenost, odstup; 7. znalec fajnovostí, labužník; 8. odporný, ošklivý, hnusný; 9. důvtíp, rozum; 10. žena lehčích mravů (nadávka pro ženu); 11. hospoda; 12. chování, způsoby; 13. vypadni, táhni, odejdi, sbal se; 14. nečistota, odpad; 15. člověk, co šidí (klame); 16. rozlučka se svobodou, zastaveničko; 17. železniční strážní domek; 18. činnost s nejistým výsledkem, dělat něco nebezpečného, nahnutého, podezřelého, riskantního; 19. lump, darebák; 20. záruka, slepý rám; 21. posunovat; 22. puška, zbraň; 23. prostěradlo; 24. plášť, kabát; 25. obyvatel města, který přijede na venkov ať už jako turista, chalupář, nebo na dovolenou

Svoje narozeniny budou slavit

v červenci 2024

p. Jirásek Zdeněk
p. Mahlerová Bucháčková Zdena
p. Dubská Bohuslava
p. Klimprová Markéta
p. Slámová Věra
p. Dachovská Jiřina
p. Kudláčková Marie
p. Pitrová Hana, Mgr.
p. Říповá Vlasta
p. Hovorka Jaroslav
p. Havel Václav
p. Marková Hana
p. Kronesová Alenka
p. Minaříková Helena
p. Pošíková Božena
p. Nováková Marie
p. Kopecká Viola
p. Janatová Zdenka

v srpnu 2024

p. Nešetřilová Jaroslava
p. Čížek Stanislav
Ing. Kloboučník Josef
p. Bílková Blanka
p. Kučerová Dana
p. Válka Gerhard
p. Schwarzová Marie
p. Vašková Libuše
p. Lukačišin Andrej

p. Záborská Libuše
p. Truncová Jana
p. Blažek Jiří
p. Musilová Miroslava

v září 2024

p. Pochobradská Vlasta
p. Fišarová Marie
p. Konstantinová Věra
p. Řehák Josef
p. Merclová Marie
p. Binderová Marie
p. Dobrovolná Eva
p. Tatičková Jana
p. Hemrová Mária
p. Moravcová Marie
p. Žďárský Stanislav
p. Chládková Eva
p. Lesáková Milena
p. Fidrová Emilie
p. Naňková Věra
p. Procházková Věra

Přejeme všechno nejlepší!

Noví obyvatelé našeho domova

duben 2024

- p. Beran Vladimír
- p. Beranová Marie
- p. Vyskočil Jan
- p. Mahlerová Bucháčková Zdena
- p. Hovorka Jaroslav
- p. Blažek Jiří
- p. Válka Gerhard
- p. Lukačišin Andrej
- p. Macháčová Irena

květen 2024

- p. Bílková Blanka
- p. Strouhalová Ludmila
- p. Vyčítalová Jaroslava
- p. Jelínková Marta
- p. Provazníková Zdeňka
- p. Jeníčková Anna
- p. Kučerová Dana

červen 2024

- p. Kovářová Stanislava
- p. Procházková Vlasta
- p. Záborská Libuše
- p. Lesáková Milena
- p. Mrláková Miloslava

Přejeme příjemný pobyt!

Odchod do jiného zařízení

- p. Zelenková Jana
- p. Tóthová Olga

S lítostí oznamujeme, že nás navždy opustili

v dubnu 2024

p. Rychetská Marie
p. Suchánková Marie
p. Štěpánková Miloslava
p. Frymlová Jaroslava
p. Doležalová Ludmila

v červnu 2024

p. Sommerauerová Ludmila
p. Kubelková Eva

v květnu 2024

p. Měkotová Emilie
JUDr. Příbyl Bohumír
p. Kovaříková Libuše
p. Švadlenková Marie
p. Gaňová Drahoslava
p. Bíbusová Jana

Čest jejich památce!

Náš domov

2/2024

Čtvrtletník vydávaný Domovem pro seniory Heřmanův Městec.

Kontakty: Domov pro seniory Heřmanův Městec
U Bažantnice 63
538 03 Heřmanův Městec

Telefon: +420 469 660 268

E-mail: socialni@dshm.cz

Fotografie na titulní straně: Pavel Hubáč

Redakční rada:

PhDr. Eva Kunátová Holečková, MBA

Mgr. Martina Honková

Mgr. Lenka Kellerová

Bc. Ilona Bínová